

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce: **Ing. M. K., Ph. D.**, zast. Mgr. Liborem Zbořilem, advokátem se sídlem Letců 1005, 500 02, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, 150 21, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2006, č. j. 1 Ca 17/2005 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále též stěžovatel) rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen městský soud) ze dne 30. 6. 2006, č. j. 1 Ca 17/2005 - 33, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 24. 6. 2005, č. j. 6582/2005/DOP/104, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru dopravy a silničního hospodářství a dopravně správních agend ze dne 2. 5. 2005, č. j. OD 11743/2005-VO, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění (dále jen přestupkový zákon), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 4 písm. b)

a ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel napadá rozsudek v celém jeho rozsahu z důvodů specifikovaných v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Dále stěžovatel tvrdí, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Proto navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že považuje své rozhodnutí za řádně důkazně doložené a vydané v souladu se závaznými a platnými právními předpisy, a proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítnout.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že dne 2. 5. 2005 Městský úřad v Benešově, odbor dopravy, silničního hospodářství a dopravně správních agend vydal rozhodnutí, kterým stěžovatele uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že obviněný spáchal přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, tedy dopustil se jiného jednání, než které je uvedeno v písmenech a) až e), kterým porušil zvláštní zákon; v tomto případě ustanovení § 18 odst. 3 zákona o provozu pozemních komunikacích tím, že mu byla naměřena rychlost 108 km/h na silnici mimo obec, kde mohl jet rychlostí nejvýše 90 km/h.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo odvolacím orgánem dne 24. 6. 2005, č. j. 6582/2005/DOP/104 zamítnuto.

Žaloba stěžovatele ze dne 13. 10. 2005 byla městským soudem výše označeným rozsudkem zamítnuta. Stěžovatel v žalobě uvedl, že nejen žalovaný, ale i Městský úřad Benešov, se dopustil nesprávného hodnocení přestupku, když nejvyšší dovolená rychlost vozidla mimo obec nebyla vyšší o 50 km/h, ale nižší, a nevypořádal se s kolizí zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích, a proto žalovaný porušil zákon.

Podstatou právního posouzení případu je otázka, zda „jiné jednání“, které spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o 18 km/h, je protiprávním jednáním ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Městský soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že je toto podřazení správné, a že stěžovatel se tímto jednáním dopustil přestupku a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí žalovaného) se přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e), poruší zvláštní zákon. Tímto zvláštním zákonem je zamýšlen zákon o provozu na pozemních komunikacích, který v ustanovení § 18 odst. 3 uvádí, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h. Stěžovatel jel mimo obec rychlostí 108 kilometrů za hodinu, čímž porušil uvedené ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tímto jednáním stěžovatel porušil „jiný zákon“ ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, a tím spáchal přestupek, na který odstavec druhý stejného paragrafu pamatuje pokutou do výše 2000 Kč.

Ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona se na tento případ nevztahuje, protože upravuje situaci, kdy pachatel přestupku jako řidič motorového vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním zákonem (zákonem o provozu na pozemních komunikacích) nebo dopravní značkou o více než 30 km/h v obci nebo o 50 km/h mimo obec. Toto ustanovení by se dotýkalo stěžovatele za situace, kdy by překročil rychlost o 50 km/h (mimo obec) nad povolenou hranici, a nikoliv jen o 18 km/h; Nejvyšší správní soud nechce snižovat závažnost spáchaného přestupku, ale pouze se snaží stěžovateli osvětlit zákonné podmínky.

Nejvyšší správní soud se již k obdobné situaci vyjádřil v rozhodnutí ze dne 22. 11. 2004, č. j. 6 As 12/2003 - 58 (přístupno na www.nssoud.cz); od názoru v něm vysloveném nemá důvod se senát ve věci nyní rozhodující odchýlit.

Podstatou právního posouzení případu je otázka, zda „jiné jednání“, které spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti o méně než 30, resp. 50 km/h, je protiprávním jednáním ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona. Dle jazykového výkladu se písmeno a) citovaného ustanovení vztahuje jen na zde uvedené případy překročení nejvyšší povolené rychlosti. Pouze v případě, kdy by z daného ustanovení vyplývalo, že zcela vyčerpává všechny případy překročení rychlosti by byl přípustný argument a contrario, což by znamenalo, že jiné než zde popsání překročení nejvyšší povolené rychlosti není přestupkem. Takový závěr však ze samotného textu písm. a) v žádném případě jazykovým výkladem dovést nelze, proto by pro něj musely svědčit některé další argumenty; tak tomu však také není. Jak žalovaný, tak i krajský soud správně dovodily, že jak objektivní význam daného ustanovení, tak historické důvody jeho vzniku vedou naopak k závěru, že jiné překročení nejvyšší povolené rychlosti, než které je popsáno v písm. a), je nutné projednat v režimu § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Uvedený závěr je také v souladu s jazykovým výkladem písm. f), neboť překročení nejvyšší povolené rychlosti o 18 km/h zcela jistě není jednáním popsáním v písm. a) uvedeného ustanovení, a proto jde zcela jistě o jiné jednání ve smyslu písm. f). Pro závěr, který by byl v rozporu s tímto jazykovým výkladem, by bylo třeba velmi závažných argumentů, kterých se však, jak bylo výše uvedeno, nedostává a ani stěžovatel žádné neuváděl. Naopak výklad provedený stěžovatelem nejen, že je v rozporu s jazykovým zněním uvedených ustanovení, ale ještě by se jeho prostřednictvím dospělo k nezamýšleným závěrům, tj. že jedno z pravidel bezpečnosti a plynulosti dopravy – stanovená povolená rychlost – ztrácí smysl.

K stěžovatelem namítané kolizi zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích u těchto dvou zákonů nedochází. Jak již bylo uvedeno výše, pokud by překročil pachatel přestupku rychlost o více než 50km/h, je toto chování přestupkem podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, pokud méně je toto chování přestupkem podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f), v návaznosti na ustanovení § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Městského soudu v Praze není nezákonné z důvodu spočívajícím v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, netrpí ani tvrzenými vadami řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech a byla s nimi v rozporu, a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, jak tvrdí stěžovatel, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud neshledal námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti důvodnými, proto kasační stížnost postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný, který byl ve věci úspěšný, náklady řízení neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu